

Nyaralási széljegyzetek

(6.) Befejezésül el kell mondani, hogy öngyásága megérkezik a nyaralásából s találkozik kebelbarátjával, aki lelkendezve ugrik a nyakába.

— Jé, itthon vagy?

— Nem, fiam — mondja öngyásága könnyedén, — dehogyan vagyok itthon. Épp egy foka hátán lovagolok a Jeges tengerben.

— Jól van, jól, te kis humorista. Meséld inkább arról, hogy merre jártatok?

— Nem egy helyen voltunk az idén, hanem össze-vissza. Tudod, az ilyesminek megvan az előnye, meg a hátránya is...

— Hogyne tudnám. A Stigliczék is, akikről annyit meséltem már neked, így csinálták mindig. A Stigliczné anyja tudniillik egy született báró lány volt, a neve hamarosan nem jut az eszembe, de várj csak, mingyárt rájövök, D.-vel kezdődött, azt hiszem, hogy Kremzer, vagy ilyesféle, — na mind egy. Hát azt mondja egyszer az öreg Stiglicz...

— Fiam, ezt épp nyolcadszor akarod elmesélni. A hét előterjesztést is elfelejtettem.

— Na jól van, igazad van. Meséld már, hogy hol jártatok.

— Megragadtuk az alkalmat és filléressel indultunk.

— Persze Pestig.

— Nem. Londonig, ott átszálltunk a görögkeleti expresszre Moszkva felé.

— Viccelsz, könnyű neked, nem élsz olyan elhagyatva, mint én. De az átszállásról jut az eszembe, hogy multkor a Piriék Mocsoládra akartak menni és tévedésből a szabadkai vonatba szálltak. Örült muri volt, elképzelheted. Itt a Piri levele, majd felolvasom, én már agyonnevetttem magam rajta. De most csak kikészítem, később térek át az olvasásra. Addig meséld te, Szóval Pestről...

— Az első gyorsal tovább utaztunk Bécs felé.

— Nem féltetek a zavargásoktól? Én itthon is drukoltam, hogy átragad hozzánk a veszedelem. Mit szólsz szegény Dolfusshoz? Nahát! Isten ugyse megsirattam. Nem azért, hogy olyan alacsony növésű, herceg, de sajnáltam szegényt, bár sose láttam személyesen. Mikor én utoljára Bécsben jártam szegény Sándorommal, van annak tizetöt éve is. Vagy mit beszéltek? Husz lesz nem sokára. Persze, hogy annyi. Várj csak, mikor volt vége a háborúnak?

— Ne számolgass most. Az a fő, hogy „az” véget ért. Mindig így szokott lenni.

— Mondd már a nyaralást, halálosan kíváncsi vagyok. Szóval Bécsből... Nagyon élénk volt?

— Meglehetősen. Épp csak megháltunk, másnap délben tovább Stájerbe, de akkorára megeredt az eső.

— Akárcsak itthon. Képzeld, egyszer se mehettünk le a strandra s a Pontyosi Lili esküvőjén is szakadt a zápor. Az igaz, hogy nem voltak sokan, de a menyasszonyi ruhát mégis veszély fenyegette, — olyan szomorú volt szegény! De annál vidámabb a Klára, aki, tudod, az unokatestvére és tulajdonképpen ő szerette volna elcsipni már két év előtt a völgyényt. Az úgy történt, most tudtam meg hiteles forrásból a részleteket, hogy Pontyosiék vacsorát adtak, bár nem tudom, miből rázzák olyan nagyra a rongyot, mikor biztosan tudom, hogy csak a fűszeresnek közel háromszáz pengővel tartoznak...

Öngyásága frissen ondult haja az égnek me-redezik.

— Várj egy pillanatig, be kell szaladnom a boltba, mielőtt bezárják. Ül le addig és folytasd. Rögtön itt leszek.

Mikor negyedóra múlva visszatér, Kebebarát-nő azon kezd:

— ...egyszer, tudniillik, épp akkor voltam az útleben, mikor visszajött az inas a számlával és mit gondolsz, mit törlesztettek? Semmit, egyetlen garast sem. Nincs azoknak soha pénzük. Igaz, sokba került a nyaralásod?

— A folytonos mászkálás kerül sokba. Ha egy helyen ül az ember, az olcsóbb. Mi például a négy hét alatt...

— Mert hogy itthon milyen olcsóság volt, az egyenesen mesés. A főzelékfélék úgy hajították az ember után, a paradicsomot pedig őt fillérrel vettem. A Terka ugyan háromszor mond, de kétkedem benne, mert ő mindenhez jutányosabban jut hozzá, mint más, szeretem az ilyen kitűnő gazdaszonyt, két cseléd dolgozik a konyhában, neki ki se kell néznie, a piacon se találkozom még vele, majd éppen ő vesz a kezébe kosarat! Most új ruhája van, Pesten készíttette, tudod, a legdivatosabb anyag, trikolornak hívják, vagy minek, de nagyon appar és jól is állana neki, ha le tudna fogyni legalább tíz kilót, de nem tud, mert képtelen magát visszatartani az evéstől. Igaz, elfetted valami jót az uton? A Terkáéknál nagy vacsora volt, kilenckor kezdték és még éjfélkor is hordták a tálat, hogy mire való ez a borzasztó ete-

tés, ki tudná azt megmondani, én szerintem teljesen felesleges, mert csak kiszólják érte a végén, aztán ott volt a titkár is, meg akarták fogni a Tengődy lánynak, de a fiu nem állt kötélnek és folyton arról beszélt, mennyi keserves sok pénzébe kerülnek a gyerektartási pörök, hála Istennek, hogy nem sikerült szerencsétlenné tenni, mert bizonyosan az lett volna már csak a nagy korkülönbség miatt is, pedig az öreg huncut, azért jobban illene hozzá egy érettebb nő, nem olyan gyerek, csak mondom, hogykár gyerekekkel kikezdenie, mert azok nem becsülik meg. Hát hamarosan

nem tudok több újságot, de nagyon örülök, hogy ti olyan jól éreztétek magatokat. Majd egyszer, ha ráérsz, nem sietsz mindig úgy, elmondod a részleteket is. Most szervusz, átmegyünk Ujszegedre, várnak rám, esetleg el is késtem, de hát az ilyen nyaralási mesékkel nem lehet olyan hamar végezni. Pál! Ja igaz, néztem egy kalapot, de még nem tudtam dönteni, pedig három hete, hogy próbálgatok, de az egyik nyom, a másik nem jó az arcomhoz, egész megbarátkoztam a szalonban három kedves családdal, — na, legközelebb elmesélem.

Szabadlára került a vásárhelyi gazda, aki agyonlőtte barátját

(A Délmagyarország munkatársától.) Jelen-tette a Délmagyarország, hogy az elmúlt héten a vásárhelyi szőlők között Koncz Sándor gyümölcstermelő agyonlőtte Szabó Kálmán állás-nélküli tisztviselőt. A csendőrség Konczot őrizetbevette és beszállította a szegedi ügyészség fogházába. Koncz Sándor a vizsgálóbíró előtt azzal védekezett, hogy jogos önvédelemből lőtte le Szabót. A tisztviselő fivérével együtt karókkal támadt rá, ő többször rájuk szólt, hogy ne közeledjenek, mert lőni fog. Azok azonban tovább

is fenyegetőleg léptek fel és így ő rájuk süttötte vadászfegyverét. A gyanúsított vallomását több tanu is alátámasztotta. A vizsgálóbíró vasárnap délelőtt Poncz előtt kihirdette az előzetes le-tartóztatásról szóló végzést, amely ellen Koncz és védője, dr. Burger Béla felfolyamodást jelen-tettek be a vádtanácshoz. Hétfőn délelőtt már a vádtanács elé került az ügy. A vádtanács el-rendelte Koncz szabadlára helyezését, mert az eset fennforgó körülményeire való tekintettel szökésétől tartani nem kell.

A szabadkereskedelem visszaállítását követelik a makói hagymakertészek

Súlyos vádak a régi szindikátusok gazdálkodása ellen

(A Délmagyarország makói tudósítójától.) Vasárnap délelőtt ülésezett a makói kertészár-sadalom által választott huszonhatos bizottság. Dr. Kovács Károly elnököl az ülésen, aki meg-nyitó beszédében az értékesítés-mai rendszerét védelmezte és igazolta magát az ellene elhang-zott támadásokkal szemben.

Schiffer Miklós visszautasította dr. Kovácsnak a képviselőtestületben tett azt a kijelentését, mintha az értékesítés mai rendszerének a kiala-kulásában neki is része lenne.

— A 26-os bizottságnak tagja voltam és va-gyok — mondotta Schiffer Miklós —, de soha egyetlenegy tárgyaláson részt nem vehettem, egyszerűen azért, mert ilyenekre meghívást nem kaptam. Éppen azért, ami eddig történt a ha-gy-ma értékesítése körül, azért a felelősséget azok-nak kell vállalniuk, akik részben a kertészek megkérdezése nélkül, részben éppen azok kíván-sága ellenére végezték és szervezték meg ezt az ügyet.

Majd a mai értékesítési rendszerrel foglalko-za kijelentette, hogy nincs ellene a szindikátus-nak. Szükséges rossznak tartja azt, de végleges megoldásnak a szövetkezetet tekinti s amíg ezt megvalósítani nem tudják, addig olyan szindi-kátust akar, amelyben a szövetkezet legyen az erősebb és fontosabb tényező, azé legyen a vezetőszerep és azokkal a kereskedőkkel szem-ben, akik ott nem a kertészek, hanem a saját érdekeiket képviselik. Elhibázott lépésnek tartja a szindikátus mellett kialakult szabadkeresked-elem megfojtását, mert a szabadkereskedelem és a szindikátus versenyének csak a kertészek látták volna a hasznát.

Rokkant Kiss János, aki egyik legnagyobb ismerője a hagymaproblémának, újból követelte az 1920 óta működött szindikátusok működésé-nek a kivizsgálását. Volt idő — mondotta —, amikor 70 vagon román hagymát hoztak be Makóra és innen továbbították makói ha-gy-maként, aminek következtében a makói kerté-szek hagymája az utolsó fejig gödörbe került. Bizonyítja, hogy amit a különböző bizottságok eddig végeztek a hagymaértékesítés érdekében, azt részben a kertészek megkérdezése nélkül tették. A legnagyobb hibát akkor követték el, amikor a szindikátus szerződését a kertészek megkérdezése nélkül írták alá. Tiltakozik az el-len, hogy a kertészek nevében azok tárgyalja-nak, akiknek alig van valami köze a hagymához: a kamarák, a gazdasági egyesületek és a külön-böző kereskedelmi alakulatok. Azt publikálták, hogy a hagyma ára nem mehet le 5 pengő alá. És mégis lement két és félpengőre. Majd ha a

legszegényebb réteg eladja a nortékját, akkor újból felmegy. Nem fogadja el az 1.20 pengő rezsit. Ha rezsit számítanak, akkor legelőször számitás ki a kertészek rezsijét és mindenek-előtt azt biztosítsák a kertészeknek. Hibáztatja, hogy a Metesz nemcsak kamatot számít a szin-dikátus rendelkezésére bocsátott tőke után, hanem haszonrészesedést is kikötött magának. Rámutat arra, hogy amíg a szindikátus vezetői folytonosan veszteségről számolnak be, addig a valóságban már busás hasznot osztottak szét maguk között. Ami eddig történt az értékesítés megszervezése körül, azt mind jogtalanul tartja. Indítványozza a nagygyűlés azonnali egy-behívását és a szindikátusnak 1920 óta való ki-vizsgálását.

Diós alelnök egyik legnagyobb hibának tartja a szabadkereskedelem megfojtását. A szabadke-reskedők — mondotta — 10 ezer pengő biztosí-téket ajánlottak fel, annak az ígéretüknek a ga-rantálására, hogy a piacra kerülő hagymát min-denkor 10 százalékkal a szindikátus árai felett fogják vásárolni s hogy az exportra kerülő mennyiségnek legalább 40 százalékat felveszik. A szabadkereskedelem a legjobb kontrolja vol-na a szindikátusnak.

Biró Sándor bejelentette, hogy az ellenőrző bizottságban viselt tagságáról lemond s egyben a kecskeméti Plattner-cégnek adott különböző kedvezmények vitatása során indítványozta, hogy a bizottság kisérelje meg annak a kipuha-tolását, hogy kik foglalnak helyet a vállalat igazgatóságában.

A bizottság 3 órai kemény vita után abban állapodott meg, hogy minden lehető el kell kö-vetni a kertészek nagygyűlésének az egybehi-vása érdekében.

Köszönetnyilvánítás.

Mindazon rokonoknak, ismerősöknek, akik jó uram temetésén részvételüket kife-jezték és bennünket pénzadományban ré-szesítettek, ezúton mondunk hálás köszö-netet.

Özv. Németh Ferencné és gyermekei.

Angol órákat adok

október 1-től heti négy órában havi tizenöt pen-gőért, legmodernebb módszer szerint. Kilenc hó-nap alatt perfect angolt garantálok. Jelentkezni bármikor. PALFFY EMILNÉ. Vörösmarty-uca 5.